

Ран Босилек

СЪН

Разказва кучето Джафко

Най-те ли кое е на света най-сладко? Всички ще речете: „Знаем, Джафко, знаем. Ти месце обичаш. То за теб ще бъде най-сладкото нещо!“ – Лъжете се, братя! Няма да отричам, че месце обичам. Но не зная нещо, от съня по-сладко.

Цял ден си лудувал, джафкал си, играл си. Хапнал недохапнал, сръбнал недосръбнал – сгушиш се на топло, па заспиш си сладко. И още по-сладки сънища сънуваш. Насън всичко може. Ходиш, дето искаш. Правиш си на воля, каквото желаш. Цял ден ти се щяло нещичко да хапнеш, легнеш вечер гладен и – хоп – насън виждаш богата трапеза. И хапнеш, и сръбнеш. Никой ти не виква. Никой те не ритва...

Ето оназ вечер какъв сън сънувах:

Вървя с наша Данка. Стигаме до моста. Изведнъж усещам, че някой ме дръпва и така ми казва:

– Пардон, господине! Вие нали бяхте стихоплетът Джафко?

Аз се понавъсвам. Отвърщам сърдито:

– Не съм стихоплетът, а поетът Джафко. За какво ти трябвам?

– Извинете, моля. Едно писмо нося. Царят ви го праща.

Аз питам учуден?

– Кой цар ми го праща?

– Царят, що владее кучешкото царство. Отварям писмото. Чета и не зная от радост къде съм.

– Драги ми поете – пише ми сам царят, – с наслада ти четох днеска стиховете. И те назначавам придворен учител. Ела тук веднага. Че на царедворци чакат синовете, за да ги направиш всичките поети!

Подавам писмото на Дана и казвам:

– На, чети, да видиш каква чест ми правят, та и ти да знаеш как да ме зачиташ. А сега прощавай! При царя отивам.

Дигам глава гордо. С пратеника тръгвам.

Пристигаме скоро в школото на царя. Там сварвам чедата на видните псета. Като ме съзряха, зашепнаха тихо: „Поета, поета!“

Сам царят ме среща. Аз му се покланям.

– Благодаря, царю, за честта голяма. За мене по-драга от таз служба няма. Но тясно е тука, о, царю честити, за мойта наука. Вълна на открито трябва да излязат моите ученици. И волни да бъдат като горски птици. По двор и градини, в гори и долини да тичат, да скачат. С мене да играят. И аз ще ги уча що трябва да знаят. Тука ще се връщат всички изгладнели. Та ядене царско за вечер гласете!

И царят знак дава! – Да бъде, поете!

И радост голяма тогава настава. На възбог ме дигат моите ученици

и скачат, и викат:

– Учителю драги, жив и здрав бъди ни! По-скоро навънка! По-скоро води ни в царските градини!

Но един глас страшен най-силно крещеше:

– Навънка! Навънка!

И аз се събудих.

Готвачката Деша викаше сърдито:

– Вънка, вънка, вънка! Легнал ми в леглото! Ах, Джафко проклети!

И тя ме изрита. Но аз ѝ прощавам. Че тя знае само да пържи кюфтета. Затова тъй грубо съня ми прекъсна. Но от туй той още по-сладък ми стана. И аз ще го помня, докато живея!

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3331>]